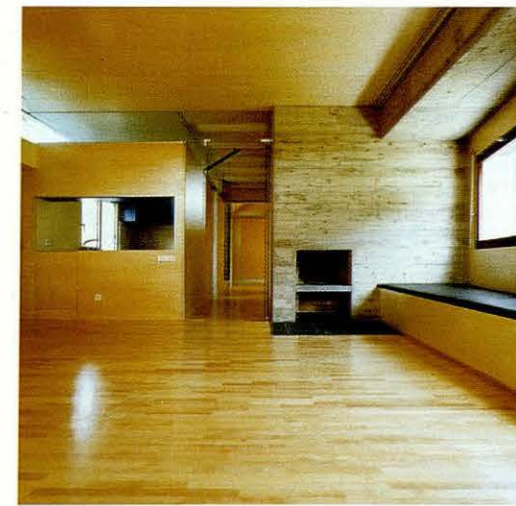
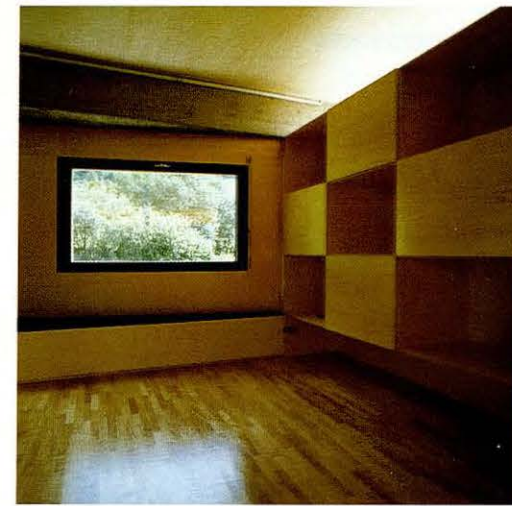
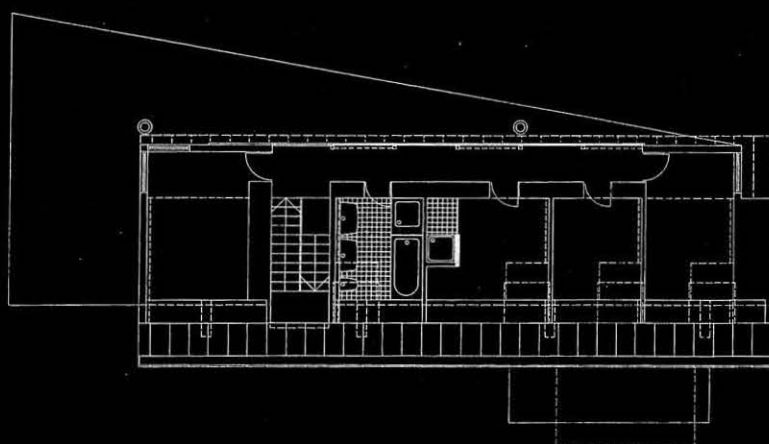
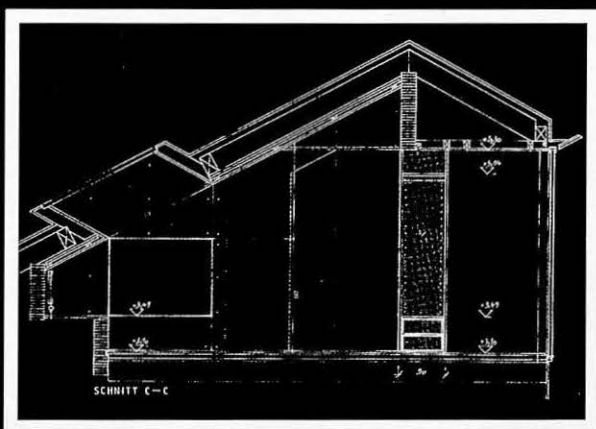

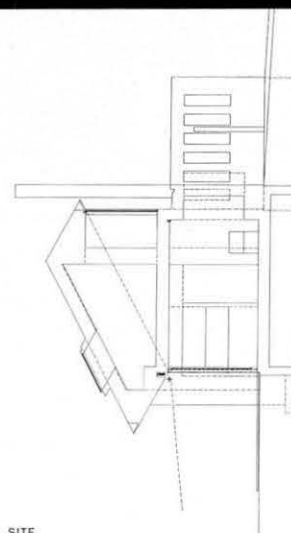
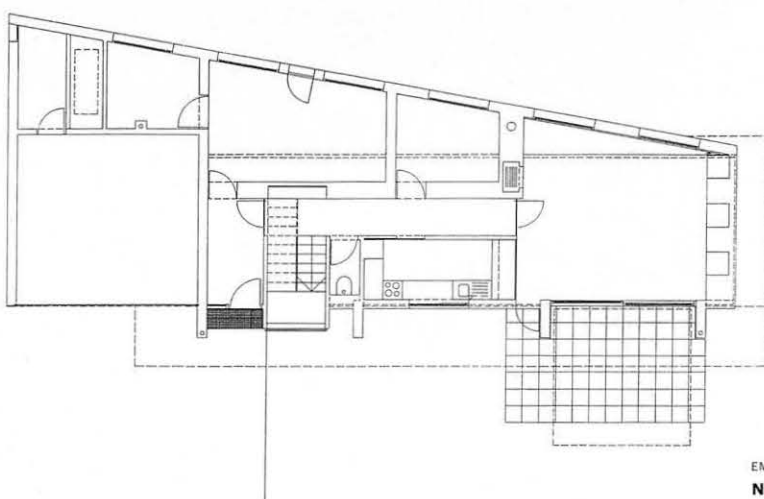
ARTEC

Single-Family House
Habitatge unifamiliar

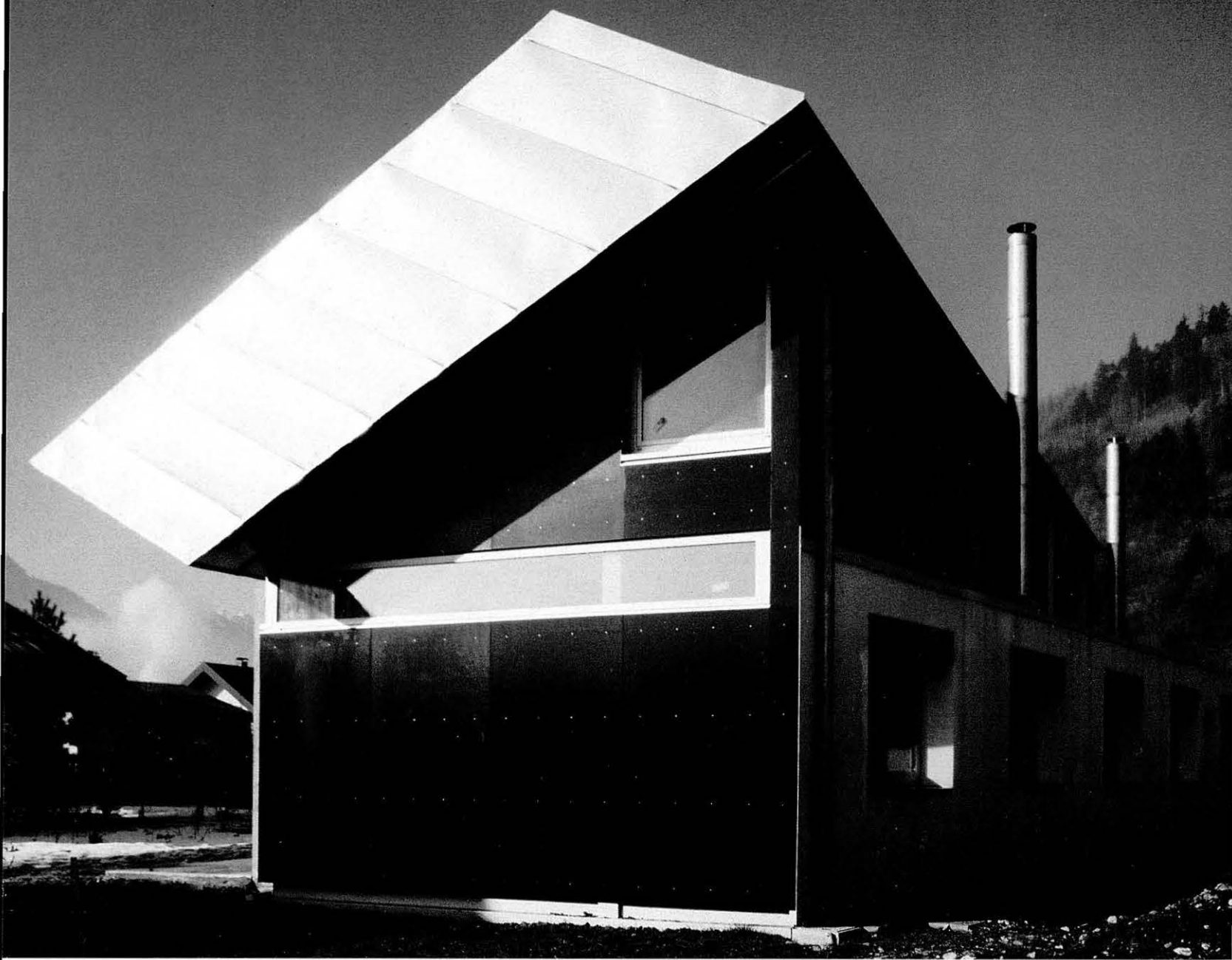

Plantes primera i baixa.
Secció transversal i detall de la coberta.
First and ground floor plans.
Cross section and roof detail.

EMPLAÇAMENT. SITE
Nüziders. Austria
ARQUITECTES. ARCHITECTS
ARTEC
Bettina Götz
Richard Manahl
PROJECTE. DESIGN 1987
EXECUCIÓ. CONSTRUCTION 1989
FOTOGRAFIES. PHOTOGRAPHS
Richard Manahl,
Margherita Spilutini

Les ordenances de construcció de les regions alpines reflecteixen perfectament l'esquizofrènia del nostre temps. El que no és quantificable —l'expressió estètica de l'arquitectura— és sotmès a les regions alpines al penós control de funcionaris i de defensors del patrimoni paisatgístic; en canvi, el quantificable —la creixent colonització del medi ambient, la densitat de l'edificació, l'ús del sòl i els interessos ecològics— continuen estant sotmesos al joc de l'oferta i la demanda. Les ordenances locals estableixen el pendent de les cobertes i la posició dels careners; exigeixen una aparença completament insubstantial de la cultura arquitectònica. Els prejudicis populars davant els materials "poc habituals en el lloc" provoquen una inflació de revestiments de fusta, bigues falses i balcons rústics. Aquest projecte s'ha d'entendre com una reacció subversiva. S'hi ha respectat la forma prescrita per a la coberta; no obstant això, el familiar barret tirolès ha esdevingut un volum irritant, inclinat. En l'elecció i l'aplicació dels materials es consuma un segon grau d'estranyament del clixé. En lloc dels detalls habituals de l'estil de "pantalons de cuir", només s'hi han emprat materials industrials. El formigó armat —sinònim, actualment, de lloc fred, inhòspit i amorf— es combina aquí amb xapa de zinc, fusta contraplacada i vidre esmerilat, de manera que, en contrast amb aquests materials, els pilars i les cares interiors dels forjats adquireixen una vivacitat gairebé "natural". Els elements de formigó del front sud, ennoblits d'aquesta manera, substitueixen l'habitual balcó amb flors que, d'acord amb el costum local, disfressa el procés de formigonat sota una decoració de fusta.

Building regulations in the Alpine regions perfectly reflect the contemporary schizophrenia. The non-quantifiable —the aesthetic expression of architecture— is subjected to the lamentable control of civil servants and defenders of the landscape heritage; by contrast the quantifiable —the growing colonisation of the environment, building density, ground use and ecological interests— continue to be subjected to the open rules of supply and demand. Local regulations, which determine the way roofs should slope and where their ridges should be placed, stipulate the totally insubstantial illusion of "architectural culture". Local prejudices against materials "hardly suitable for the surroundings" have led to a proliferation of timber facing, decorative beams and rustic balconies, while the legislator, converted into a judge of community use, gives no reply to far more important questions concerning the most elementary assets. This project must also be understood as a subversive reaction. While the prescribed form of the roof has been respected, the familiar Tyrolean hat has become an irritating sloping volume. In the choice and application of materials a second degree of estrangement from the cliché is consummated. Instead of the usual "leather-breeches-type" details, only industrial materials have been used. Reinforced concrete —today synonymous with cold, inhospitable, amorphous places— is combined with zinc sheeting, plywood and ground glass so that, by contrast, the pillars and lower façade sections acquire an almost "natural" vivaciousness. Consequently the concrete elements, thus "ennobled", of the southern façade "substitute" the usual balcony with flowers, which according to local customs, disguises the concrete beneath a timber decor.